

пазарь и продавамъ. Полученитѣ пари донасямъ вамъ. . . . Родителитѣ ми знаятъ това и често ми говорятъ: — „Има и побѣдни отъ насъ, и ние сме длъжни да имъ помагаме, колкото можемъ“ . . .

Стария войникъ, изъ очитѣ на когото бликнали сълзи, като слушалъ Жарко, казалъ:

— Добро дѣте, нека Богъ благослови и тебъ и твоитѣ родители! . . .

* * *

Не слѣдъ дълго прѣзъ сѣщото село миналъ единъ старъ офицеръ. Научилъ се той отъ гостилничара, при когото спрѣлъ, за болния войникъ и поискалъ да го види.

Когато офицера се намѣрилъ при войника, послѣдния съ сълзи на очи му разказалъ, какъ би умрѣлъ отъ гладъ, ако да не било едно добро момченце, което всѣки день го спождало и му донасяло пари. . .

Офицерътъ останалъ очуденъ отъ това дѣтско милосърдие. И рекълъ той на болния войникъ:

— Когато едно дѣте е направило за тебъ толкова, то азъ, твоя старъ генералъ, при когото дълги тодини си служилъ, съмъ длъженъ да се погрижа за участъта ти. . .

И той веднага се разпоредилъ да прѣнесатъ болника въ гостилницата, и тамъ на негова смѣтка да го хранятъ и гледатъ, до като оздравѣе.

Генералътъ питалъ и за Жарковитѣ родители. Узналъ той гдѣ живѣятъ и ги посѣтилъ. Като видѣлъ Жарка, съ развълнуванъ гласъ му казалъ:

Добро момченце, ти си давало на единъ боленъ, таръ войникъ десетъ дни по десетъ стотинки . . . За награда азъ ти давамъ тѣзи жълтици. . .

Бѣднитѣ Жаркови родители останали удивени, като видѣли толкова жълтици! . .

А стария генералъ цѣлуналъ Жарка и на раздѣла му казалъ:

— Това е малка награда, по-голѣма ще получишъ отъ Бога! . . .

Преводъ отъ сръбски.

